

בדוקות: ארגונינו של הגנרל חואן פרון. עם צאתו לביקור יהודי ארץ זו, מצא שרת לנכון לחלק כמה שבחים מצללים לדיקטטור האלמן, יתכן שהיה בכך משום צוק, כי פרון ואשתו המנוחה, אוישה הבלגונית, הגישו עזרה ניכרת לישראל.

אולם, טענו יריביו של שר-החוק, משה שרת לא כיוון את השעה, כי בדיוק עתה מתנדנד כסאו של פרון כפי שלא התנדנד עוד מעולם. שני עמודי החוף שלו — ה' צבא והסתדרות הפועלים — גילו חוסר אהדה מובהק כלפי הגנרל.

טען מנהיג ציוני-לילי: שרת מוכשר מ' אוד, אך חסר כל חוש של אינטואיציה. לו חילק את השבחים לפני שנה, היו אומרים שזה ענין של טעם. אולם אם יסולק פרון בחדשים הקרובים, יראה מסעו של שר- החוף הישראלי כמסע-בחירות למען פרון, לא יעורר אהדה רבה בין יורשיו.

ואסר בבוקר

לפני ימים אחדים עשתה אשה כבת 30 את דרכה אל שער הבית ברחוב וולשיצקה 10, פראג, פנתה אל השוער, ביקשה לראות מישו כהצירות הישראלית, השוכנת באותו בית. היא נתקבלה על ידי אלהו גרא, המיופה כוח. האשה הודיעה לו כי שלטו גות צ'כוסלובקיה מבקשים לאסרה ושהיא מבקשת מקלט בבית הצירות כפליטה מדינית.

ד"ר גרא לא הבטיח לאשה מאומה, הבריק את פרטי הענין לקריה, ביקש הוראות. ה' תוצאה היתה היסטורית: בפעם הראשונה התכנסה ישיבת מליאת הממשלה בחיפה, שעות מספר לפני תחילת מצעו יום העצמ' אות, במיוחד כדי לדון בענין. חברי הממש' לה הועיקו אליהם את אריה לבבי, סגן ה' מנהל הכללי לעניני מזרח אירופה ואת שר' תאיר רוזן, היועץ המשפטי של משרד החוק, להבהרת המצב.

מחוי' לתחום. המומחים הסבירו שיהו' די אורח צ'כוסלובקי, אינו יכול לבקש מק' לט בצירות, אף על פי שהיא מהנה שטח אקסטרטוריאלי. אם כי הדבר לא נעם, מ' בחינה אנושית, לכמה שרים, נאלצה ממשלת ישראל להורות לנציגה להסגיר את האשה ל' ידי המשטרה הצ'כית.

בשעות המוקדמות של הבוקר קיבל ד"ר גרא את הוראות משרד החוק. מיד התקשר טלפונית עם מפקד משטרת פראג, ביקש ממנו לשלוח את אנשיו לאסוף את האשה.

הישנה. אלא שעל החבלה נוספה כתובת חדשה: משרד החוק, הקריה.

המומחים לחוק בינלאומי ולגנרל דיפלומטי של משרד החוק נקראו לכינוס דחוף לדון בבועיה: האם יש לקבל את החבלות או האם יש להחזירן. הוחלט: להחזירן! קבלת העתונים בתל אביב — פירושה הכרה אילמת בחוקיות ניתוק היחסים. בכל יום, כמעט, מגיעה חבילת העתונים ומיד היא מוחזרת למוסקבה; המוען מסרב לקבלה.

ציונות עלם צעיר בגדרה

המקום שנקרא „גדרה“ לא משך את העין. הוא לא כלל אלא אוהל אחד, סוכת-מחצלי אור וצירי-עץ. אולם השמחה היתה רבה, באותו יום פורים לפני 67 שנה. בני משפ' חות שמעוןוביץ והנקין ואנשי הבילויים חגגו את החג בשחיה הגונה. ועל כולם עלה צעיר בן 30, סרוץ-לבוש, שצנח לבסוף אר' צה בצל האוהל.

המסובים סברו כי הכירו אבדה. אולם ל' פתע ניתר הצעיר ממקומו. הוא התיצב לפ' ני השותים, הודיע: „זה עתה חיברתי את שני הפתחים הראשונים לשיר הלאומי שלנו!“ אחדים צחקו, סברו כי האיש שיכור מדי. אולם האחרים, שידעו לי נפתלי הרץ אימבר אמנם משורר הנהו, ביקשו לשמוע את ה' בתים. הם היו הראשונים ששמעו את המלים: „כל עוד בלבב פנימה, נפש יהודית הומיה...“

בן בעד-המסכאה. השיר, שנולד המ' נון, הכה מיד גלים. לאיש לא היה איכפת שדמה מאד להמנון המהפכה הפולנית („עוד לא אבדה פולין, כל עוד אנו חיים.“) לאיש גם לא היה איכפת כי המנגינה, שחבורה על ידי אימברי, לא היתה אלא עבוד של מנגינה עממית רומנית, שהתפרסמה ביצירת הקומפוזיטור הצ'כי סמסנה.

כי התקווה התאימה, באמת, לאוירה ה' נפשית של התנועה הציונית, שירשה אותה מתנועת חיבת-ציון. היא היתה תערוכת של תפילה דתית ושל הגדרות לאומיות, כמו הרעיון הציוני עצמו. וגם המשורר התאים, איך שהוא, לתנועה מזורה זו, בעלת המס' רות הבלתי-אפשריות.

כי שירו הראשון של בן בעד-המסכאה הגאליצאי לא היה מוקדש לציון, אלא דוקא לקיסר פראנץ יוזף, והקיסר הודה לו ב'25

הגורמים המנצחים. כשנשאל פקיד גבוה של חברת השילומים מדוע בכלל פר' סמה הממשלה את ההודעה על בקשתו של ליט להתארח בישראל, ניתנה התשובה הבאה: „גורמים שונים בממשלה סברו כי כדאי היה לנצל את הודמנות ביקורו של ליט, שהוא באמת ידוי, כדי לפתוח בהסברה ציבורית שתיישר במקצת את ההדורים בינינו לבין הגרמנים. אולם היו גם גורמים אחרים. והם ניצחו...“

בסעודת צהרים, שבה נכח ליט בלוית אחד ממנהלי חברת השילומים, בבית רופא רמת-גני, הוצג בפני אחד האורחים כחיר מאנגליה, כשנשאל לרשמי על הארץ, השיב ליט באנגלית מגורמת למדי: „זוהי ארץ

ד"ר אהרון בדר ומנותחת מרי מח שי בשם אללה, גם אות ו'

יפה. אולם אין כל ספק שהייתם יכולים ליהנות הרבה לא רק מעזרה בכסף ובציוד, אלא גם נעורתם של מומחים טכניים זרים בארצות בעלות נסיון מתאים...“

הכונה היתה ברורה: מומחים גרמנים בודאי יגיעו לארץ כדי להסביר ולעקץ בקשר לציון שיתקבל מגרמניה. נשאלה השאלה אם גם הם יבקרו בארץ כח'תירים מאנגליה."

המשק

סוד לא כחוס

האוצר התחייב, לפני שנתיים, לא להד' פיס כסף חדש. ואכן, הוא עמד דיבורו. בכל זאת גדל מחזור המטבע, מזמן החלפת הכסף, בשיעור של 30 מיליון ל"י בערך. הסיבה: עם גידול הביקוש למומנים, מכ' ניסים הבנקים את שטרי האוצר למחלקת ההוצאה, מקבלים מתורמם שטרי כסף. אולם איש לא ידע לענות עד עתה על השאלה, מהו הגבול לגידול מחזור המטבע מכיוון שטכום שטרי האוצר שנמצא במחזור היה בגדר של סוד כחוס.

אולם במקום צנוע בליקוט הפירסומים ה' רשמי הקיץ הקיץ גם על סוד זה. ידיעה קט' נה בליקוט סיפדה, שבסופו שבער, כי במח' זור נמצאים שטרי אוצר בסך כולל של 69.5 מיליון ל"י. הסעיף „שטרי אוצר“ ב' מחלקת ההוצאה הגיע לסכום של 31.5 מיל' יון ל"י בערך. כלומר כ-38 מיליון ל"י נמצ' אים עדיין במחזור. יוצא, איפוא, כי בשיעור זה יכול לעלות עוד, להלכה, מחזור המט' בע הכללי.

אולם הדחק הטבעי למומנים, שמציאותם בשוק הולכת ופוחתת, עלול לפרוץ גם גבולות אלה. אם האוצר ירצה להדפיס שט' רות חדשים, לא יהיה לו גם צורך בהוצאת שטרי מקרקעין או שטרי אוצר. זרם סחור' רות השילומים, שביכוריהן אינם מיועדים לצרכי פיתוח אלא עבור השוק הפנימי, עלו' לים להתח' כסיו רציני להדפסת כסף חדש. וספק הוא אם יהיו הפעם הרבה מתנגדים.

מעוטים

אני מנשקת את ידך!

בבית חולים הדסה הירושלמי שכבה חולה צעירה חבושה תחבשות-ענק על ראשה. מל' בד רציניות מחלתה וסיבוך הניתוח המסוכן, אשר הלוח הקבוע לרגלי מיטתה סיפר עליה, הם, ומתה לעשרות חולות אחרות באותו

מת, זכה לקרוא הספד נלהב על עצמו, כמעט המית את העורך בשבץ-לב, כשהופיע ב' משרד.

שירי מזור. כששכב בבית-חולים בניו יורק, ביום שמחת תורה לפני 43 שנה, הרי' גיש שכוחותיו כלים. הוא ביקש מאת מר' אחר, שנשאר ליד מיטתו, לשיר לו את התקווה. כששמע את הצלילים, קפץ ממיט' תו, החל רוקד כמטורף. שעה קלה אחרי-כן מת אימבר, גלמוד ומר-נפש.

כשנקברו עצמותיו, השבוע, במדינת ישראל (בהתאם לבקשה שכלל שירי שכתב בבית- החולים), התקיימה תקותו כי „התקווה שלי לא תרד אתי אלי קבר.“ אולם היא הפכה שרירי מורו של תקופה שחלפה, המנון לאר' מי שהיה צורם את האוון, לו היררה מישוה מן השירים אותו מה פשר המלים.

כי למרות הטלאים שהושמו על הסקט ה' מקורי, נשארה התקווה מה שהיתה: שיר' תפילה של יהודי הפזורה, שביקשו לעלות לארץ. בשנה הששית של עצמאות ישראל היה זה קצת מגוחך לשמוע את בני הארץ מתפללים, במלוא כוחם, „להיות עם חפשי בארצנו.“

אולם הדילדול הכללי של מעינות הרוח היוצרת, שהפך סימן-לחאי של המשטר ב' מדינה, מנע חיבור המנון לאומי חדש, ויתכן שחסרה גם דמות ססגונית כאימבר שתהיה לה די אומץ לב לגשת למלאכה. לפי שעה יצטרך שירו של העלם השתוי ב' גדרה למלא, איך שהוא, את החלל.

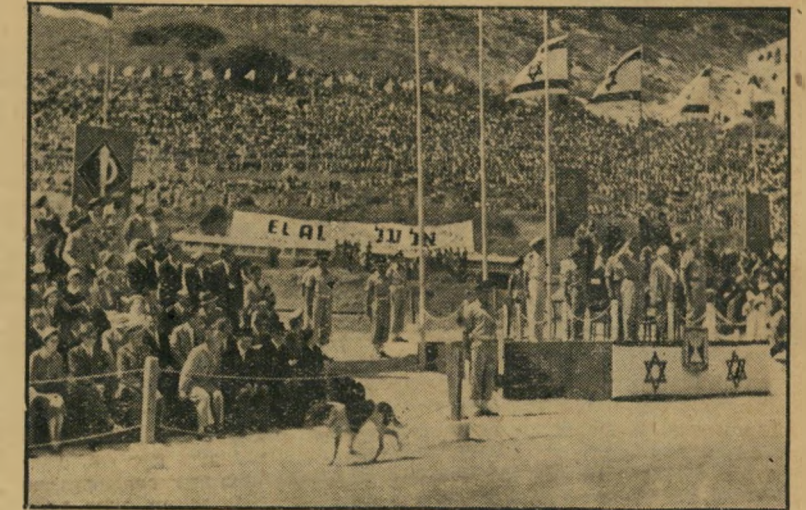
אורחים

התיד מד ליט(ל)

לפני שבועות מספר פרסם משרד החוק הודעה רשמית בה נאמר כי לקונסול ישראל במינכן ניתנה הוראה לתת אשרת כניסה לישראל לאריך ליט, יושב ראש הועד הגרמני לידידות בין ישראל לגרמניה וראש הסינאט של המבורג (הנולד הזה 808).

אולם לפחות שלושה ימים לפני פרסום הידיעה הגיע ליט לישראל בדרך האויר, בדרכו ששאל את השם האנגלי הנרי ליטל, ביועצה הברורה של ממשלת ישראל.

צעד זה ננקט לאור מעשי הטרור האח' רוניים שאירעו בארץ וחוסר האונים של שירותי הבטחון בהגנה על אישים שסכנת התקפה ריחפה עליהם, כמו יאשה חפץ. משרד החוק רצה לנמוע פגיעה באורח מצד גורמים חסרי אחריות.

הרחוב נראה, מנקודת מבטו של הצדק, ריק לחלוטין. הגיפות טרם חלפו על פני הבמה. אבל ראש הממשלה והרמטכ"ל כבר עמדו בדום. על הכביש צעד דאיטו כבד גודל. האם הוא חש כאילו מצדיעים לכבודו? זה היה, על כל פנים, הרושם שקבנו הדיפלומטים (בקצה השמאלי של התמונה) וקהל המוזמנים למצעו, שפרצו מיד בצחוק עליו.

כעבור שעה קלה התיצבו שני שוטרים ב' פתח בית הצירות, המתינו לצאתה ממנו. הם לא נכנסו אל תוך הבית; שבבילם היה ה' שטח מחוק לתחום.

שבוע לאחר פרסום המעשה פורסמה הו' דעת בעתונות: המשטרה הצ'כית כלל לא ביקשה את הסגרת האשה.

הברוא הגדול

מכל טוכנויות הממשלה של ברית המר' עצות, מוסיפה לקיים יחסים עם ישראל רק אחת: הסוכנות להחמת עתונים שסיפקה לצירות ישראל במוסקבה — עד לסגירתה — עשרות עתונים וכתבי עת.

לאחר ניתוק היחסים ונעילת הצירות בגלאזובי פיראולוק במוסקבה, הוסיפה ה' סוכנות לשגר את העתונים לפי הכתובת